

Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība (VI): Lai mūzika skanētu

Opus Dei aicinājums ir spēlēt
partitūru, spēlēt Dieva mūziku,
kurai ir tik daudz variāciju, cik
cilvēku.

5.12.2020

Kad Jēzus runāja par Dieva valstību,
Viņš zināja, ka tas ir kaut kas
pavisam atšķirīgs no tā, ko varēja
iedomāties tie, kas Viņu klausījās,
tāpat kaut kas ļoti atšķirīgs par to, ko

mēs šodien mēdzam iedomāties. Tādēļ Jēzus izmanto līdzības, stāstus un tēlus, kas ne tik daudz sniedz kādu definīciju, cik aicina mūs tuvoties noslēpumam. Kristus, piemēram, salīdzināja Dieva valstību ar sinepju graudiņu „... kas iesēts zemē, tā ir vismazākā no visām sēklām virs zemes, bet iesēta augtin aug un kļūst lielāka par visiem dārza augiem, un tai izaug lieli zari, kuru paēnā var ligzdot debesu putni” (Mk 4,31-32). Viens mazs graudiņš, kas tiek iesēts zemē, pazūd no ļaužu acīm un iekrīt aizmirstībā, bet turpina augt, kamēr vēsture rit savu gaitu, šķietami viņam tik tāla. Tas aug pat naktī, kad neviens par to nerūpējas, kad neviens tam nepievērš uzmanību.

1928. gada 2. oktobrī Dievs ļāva svētajam Hosemarijam savā dvēselē kādu graudiņu, ko tikai Viņš varēja būt iesējis: kādu mazu sinepju graudiņu, kura aicinājums bija augt

lielajā Baznīcas dārzā. Ir saglabājusies kāda rakstiskā liecība, ko svētais Hosemarija uzrakstījis dažus mēnešus pēc šī notikuma un kur viņš apraksta šī gaudiņa *ģenētisko kodu*: „Vienkārši kristieši. Mīklas ieraugs. Mūsu ir ikdienišķais, dabiskums. Līdzeklis: profesionālais darbs. Visi lai ir svēti! Klusa atdošanās” [1]. Kopš brīža, kad Dievs viņam deva uzdevumu kopt šo sēklu, svētais Hosemarija nedzīvoja nekam citam. Un tas, kas tobrīd bija tikai apsolījums, cerība, šodien ir salapojis koks, kas uzņem daudzas dvēseles un daudzām dzīvēm piešķir jēgu.

Ir normāli vēlēties būt svētam

„Katram svētajam – saka pāvests – ir sava misija; (...) tā ir dāvana, ko Svētais Gars ņem no Jēzus Kristus bagātībām un dāvā cilvēkiem” [2]. Svētais Hosemarija saņēma kādu vēstījumu un to iemiesoja dzīvē. Viņš pats tapa par šo vēsti, viņa dzīve un

viņa vārdi sāka ieinteresēt daudzus.
„Lai tava dzīve nav neauglīga! Esi
noderīgs! Atstāj aiz sevis pēdas!
Izstaro gaismu, ko radījusi tava ticība
un mīlestība!(...) **Un visur uz zemes
liec uzliesmot Kristus gaismai,
kuru tu nes savā sirdi.**” [3].

Viņam iekšā bija šāda uguns, kā to
uzreiz apgalvoja Hosē Luis Muskiss,
viens no pirmajiem Opus Dei
locekļiem, kas saņēma priesteru
ordināciju. Pirmajā viņu tikšanās
reizē svētais Hosemarija runāja par
to, ko, šķiet, neviens cits nebija
iedomājies: būt apustulim savā darba
vietā. Un tūlīt pat piebilda: „nav
lielākas mīlestības kā Mīlestība,
pārējās mīlestības ir mazas”. Šī
replika ļoti ietekmēja klausītāju:
„Varēja redzēt, ka tas viņam nāk no
dvēseles dziļumiem, no tādas
dvēseles, kas mīl Dievu. Priekšstati
vai aizspriedumi, kas mani ieskāva,
šajā brīdī izkusa” [4].

Pateicības Misē par šīs iemīlējušās
dvēseles pasludināšanu par svētīgo,
tobrīd kardināls Ratzingers savā
vienkāršajā un vienlaicīgi dziļajā
manierē paskaidroja, ka „vārda
„svēts” nozīme ir laika gaitā
piedzīvojusi bīstamu sašaurināšanos,
kas, saprotams, mūs ietekmē arī
šodien. Mums liek domāt par
svētajiem, ko redzam altāros,
brīnumiem un viņu varonīgajiem
tikumiem, liekot domāt, ka svētums
ir paredzēts tikai dažiem
izredzētajiem, pie kuriem mēs sevi
nevaram pieskaitīt. Tad mēs atstājam
svētumu tikai dažiem, kuru skaits
mums nav zināms, un nolemjam, ka
mums pietiek ar to, kādi esam. Pa
vidu šai garīgajai apātijai Hosemarija
Eskriva rīkojās kā modinātājs,
saucot: „Nē, svētums nav nekas
neparasts, bet parasts, normāls
katram kristītajam. Svētums nav
noteikti varonīgi darbi, kurus
nevaram atdarināt, bet tam ir
tūkstošiem veidu, tas var kļūt par

realitāti jebkurā vietā un jebkurā profesijā. Tā ir normalitāte” [5].

Normāli, tātad, kristietim ir vēlēties kļūt svētam. Tādēļ jau no paša sākuma svētais Hosemarija rakstīja: „Svētie nebija deformētas personas; šādus gadījumus lai izskata modernie ārsti. Viņi bija, ir normāli: no miesas tāpat kā tu. – Un uzvarēja” [6]. Opus Dei aicinājums nozīmē saprast šo svētuma *normalitāti*, vēlmi būt šīs vienkāršās ziņas, šīs mūzikas „tulkiem”. Un eksistē „partitūras”: svētā Hosemarijas dzīve un mācība; universāla aicinājuma uz svētumu sludināšana, kā aicina Vatikāna II koncils [7]; neseno pāvestu maģistērijs, kas šo mācību attīsta..., un visvairāk jau Evaņģēlijs [8]. Tātad, partitūras ir, bet ir nepieciešams, lai mūzika skanētu visos pasaules nostūros visās tās variācijās, kas vēl nav atklātas: daudzu kristiešu konkrētajās dzīvēs.

Tik tuvu, ka dzīvojam kopā ar Viņu

Ar šo iedvesmu radīt Opus Dei Dievs savai Baznīcai dāvāja vienu ceļu, vienu garīgumu, kas paredzēts iemiesoties jebkurā ikdienas ainavā, saplūst ar ļoti dažādu cilvēku normālo un ierasto darbu un dzīvi. Šo vēsti svētais Hosemarija ir izteicis un izcēlis daudzos rakstos, sprediķos, ģimenes tikšanās, katehēzes braucienos, utt., visos tajos ir sajūtams apgalvojums, ko lasām vienā no grāmatas “*Vaga*” punktiem „No attāluma šķiet, ka debesis un zeme saplūst tur, pie horizonta. Neaizmirsti, ka vieta, kur patiešām satiekas zeme un debesis, ir tava – Dieva bērna – sirds” [9]. Tieši tāpēc, lai gan Opus Dei aicinājums piepilda cilvēkus ar iniciatīvu, vēlmi uzlabot savu apkārtni, nemudina tos galvenokārt *darīt lietas*, vai darīt vairāk lietas par tām, kas viņiem jau ikdienā ir. Galvenokārt, šis aicinājums mudina darīt lietas

savādāk, ar Dieva klātbūtni visā, ko viņi dara, cenšoties visā dalīties ar Viņu. „Mani bērni, sekot Kristum (...) tas ir mūsu aicinājums. Un sekot Viņam tik tuvu, ka dzīvojam ar Viņu, gluži kā pirmie divpadsmit; tik tuvu, ka identificējamies ar Viņu, ka dzīvojam Viņa dzīvi, līdz pienāk brīdis, kad vairs nav šķēršļu, un varam teikt kopā ar svēto Pāvilu: „tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus” (*Gal 2, 20*) [10].

Viens no pirmajiem supernumerārijiem atceras savu pārsteigumu, kad Opus dibinātājs viņam teica: „Dievs tevi aicina kontemplācijas ceļos”. Viņam, kas bija precējies un kuram bija bērni, vajadzēja cīnīties, lai nodrošinātu savu ģimeni, tas bija „patiesš atklājums” [11]. Citā reizē svētais Hosemarija ieteica: „Runā, runā ar Kungu: „Esmu noguris, es vairs nevaru. Kungs, tas man neiznāk, kā tu to darītu?” Tā ir kontemplācija

pasaulē: dziļš un mīlestības pilns skatiens uz realitāti, kuru stiprina Dieva skatiens, nepārtraukts dialogs ar Viņu. Svētais Hosemarija rezumēja šo skaisto izaicinājumu kādā skaistā frāzē: „cik daudz esam pasaulē, tik daudz esam no Dieva” [13]. Un šis tuvums, šī tik dziļā draudzība ar Viņu ir tā sakne, no kuras veidojās divas iezīmes, kas, neesot ekskluzīvas Opus Dei aicinājumam, tajos kristiešos, kurus Dievs aicina iet šo ceļu, iegūst īpašu nozīmi: aicinājums būt apustuļiem, palīdzēt iepazīt Kristu, un misija pārveidot un samierināt pasauli ar Dievu caur savu darbu.

Pirms pakavējamies pie šīm iezīmēm loģiski ir jautāt: ja tā, kā svētais Hosemarija sludināja visu savu dzīvi un pāvests mums nesen ir atgādinājis, svētums ir visiem, ja Kungs liek visiem kristiešiem sludināt Evaņģēliju - kāds tad ir Opus

Dei īpašais aicinājums kā atbilde uz aicinājumu sastapt Dievu pasaulē?

To ir relatīvi vienkārši paskaidrot, ja atceramies, ka dažādie kristīgie aicinājumi ir veidi, dzīves modalitātes vai kanāli, kā izdzīvot caur kristību saņemto aicinājumu. Opus Dei aicinājums *apkopo, uzņem, ievirza* atdošanos vai veltīšanos Dievam un cilvēkiem, ko prasa pats kristieša aicinājums, vienīgais, kas tiek pievienots, ir tieši šis *kanāls*: ka šī veltīšanās notiek kādas Baznīcas institūcijas ietvaros (Opus Dei): ar kādu noteiktu garīgumu un ar piemērotiem formācijas un apustuliskajiem līdzekļiem” [14], kas īpaši sevi velta Dievam un tuvākajiem caur darbu un ierastām ikdienas lietām. Citiem vārdiem sakot: kurš atklāj un pieņem Opus Dei aicinājumu, nolemj atdod savu dzīvi par citiem (tas ir kristīgās dzīves pamats), un viņam ir ceļš, lai veiktu šo izaicinājumu, ejot Dievam

pie rokas, un ar lielas ģimenes palīdzību. Tādēļ viņš ir gatavs darīt visu, lai šī harizma barotu viņa iekšējo dzīvi, apgaismotu viņa prātu, bagātinātu viņa personību... , lai tādējādi patiešām varētu sastapt Dievu savā dzīvē un, vienlaicīgi dalīties šajā atradumā.

Dievišķā apskaidrība 1928. gada otrajā oktobrī un citas, kas tai sekoja, parādīja Svētajam Hosemarijam, ka viņam ir jāvelta sava dzīve tam, lai pamodinātu visu parasto kristiešu, tādu vīriešu un sieviešu vidū, kas dzīvo pasaulē un nodarbojas ar visdažādākajām lietām, apziņu, ka visi ir aicināti uz svētumu un apustulātu. Un caur to arī sekmēt kādas institūcijas - Opus Dei - attīstību, kas sastāv no parastiem kristiešiem, kuri, atbildot uz Dieva aicinājumu un padarot par savu šo ideālu, sniegtu liecību ar savu paša dzīvi ne tikai par tā lielumu, bet arī par iespēju ar žēlastības palīdzību

censtos to dzīvot, arī rēķinoties katrs ar saviem ierobežojumiem.

Visi, kam ir liela sirds

Pa ceļam no Betānijas uz Jeruzalemi, Jēzus ir izsalcis. Viņš meklē kaut ko ēdamu un tuvojas vīģes kokam (*Mt 21,18*). „Viņš piegāja pie vīģes koka. Tāpat Viņš tuvojas tev un man. Jēzu moka izsalkums un slāpes pēc dvēselēm. No krusta Viņš sauc: *sitio!* (*Jņ 19, 28*) — slāpstu! Kristus slāpst pēc mums, pēc mūsu mīlestības, mūsu dvēseles un visām tām dvēselēm, kuras pa Krusta ceļu, kas ir arī nemirstības un Debesu godības ceļš, mums jāved pie Viņa.” [15].

Opus Dei aicinājums nozīmē „inficēties” ar šo Dieva *izsalkumu un slāpēm*. Kad svētais Hosemarija centās nodibināt Opus Dei pirmo rezidenci, bija cilvēki, kas viņam ieteica nebūt pārsteidzīgam. Kādās rekolekcijās, viņš piezīmēja: „Steiga. Tā nav steiga. Jēzus skubina” [16].

Viņu tāpat kā svēto Pāvilu
uzmundrina Kristus mīlestība (Sal.
2Kor 5,14). Un ar šo pašu mierīgo
pamudinājumu Dievs vēlas, lai mēs
klaudzinām pie ikvienām durvīm:
„Saproti, lai kas tu arī būtu, ka tevi
mīl” [17]. Un, lai darām to normāli,
dabiski, mīlot un, ļaujot, lai ikviens
mūs mīl, palīdzot, kalpojot, nododot
tālāk to, ko protam, mācoties,
daloties izaicinājumos un darbos,
problēmās un sarūgtinājumos,
veidojot draudzības saites... Tur, kur
mēs piedzimstam, kur mēs
strādājam, kur mēs atpūšamies, kur
iepērkamies, mēs varam būt ieraugs,
raugs, sāls, gaisma pasaulē.

Dievs uz savu Darbu neaicina
supervaroņus. Viņš aicina parastus
cilvēkus, ja vien tiem ir liela un
augstsirdīga sirds, sirds, kurā ietilpst
visi. Tā to apgaismoja jau svētais
Hosemarija kādā pirmo gadu tekstā,
domājot par tiem, kuri varētu
saņemt Dieva aicinājumu uz Opus

Dei: „te neder: egoisti, ne bailīgie, ne neapdomīgie, ne pesimisti, ne vēsie, ne mulķi, ne slinkie, ne kautrīgie, ne vieglprātīgie. Der: slimie, Dieva izraudzītie, un visi tie, kam ir liela sirds, kaut arī viņu vājības būtu lielas” [18]. Rezumējot - tie, kas atklāj, ka Dievs viņus aicina uz Opus Dei, var būt cilvēki ar defektiem, ierobežojumiem, ciešanām, bet arī ar lieliem ideāliem, ar vēlmi mīlēt, parādīt citiem Dieva mīlestību.

Mīlēt pasauli, kā Dievs to mīl

„Jo Dievs tā pasauli mīlēja”, lasām svētā Jāņa evaņģēlijā, “ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jņ 3,16). Dievs dedzīgi mīl pasauli, ko ir radījis - tā ne tikai nav šķērslis svētumam, bet ir tā dzimšanas vieta. Opus Dei vēsts pamatā ir šī pārlicība: mēs varam būt svēti nevis par spīti tam, ka dzīvojam pasaulē, bet tieši tāpēc,

pilnībā dzīvojot pasaulē. Jo pasaule, šī noslēpumainais sajaukums no diženuma un ciešanām, mīlestības un naida, aizvainojuma un piedošanas, kariem un miera „... gaida, kad Dieva bērni atklāsies godībā” (*Rom 8,19*).

Lai runātu par mūsu attiecībām ar pasauli, Radīšanas grāmata izmanto divus darbības vārdus „sargāt” un „apstrādāt” (*Sal.Rad 2,15*). Pirmais tiek izmantots, lai runātu par baušļu izpildīšanu - Dievs mūs padara atbildīgus par pasauli, saka, ka nedrīkstam to izmantot despotiskā veidā. Ar otro „kultivēt”, kas nozīmē apstrādāt (parasti zemi), bet arī kulta došanu (godināšanu) (*Sal.Sk 8,11*), Dievs apvieno darbu un kultu: strādājot mēs ne tikai realizējam sevi, bet arī patīkami kalpojam Dievam, jo mīlam pasauli tā, kā Viņš to mīl. Tādēļ svētdarīt darbu galu galā nozīmē padarīt pasauli

skaistāku, veidot šajā pasaulē telpu Dievam.

Viņš pats gribēja sargāt un apstrādāt pasauli, ko radījušas viņa Radītāja rokas, strādājot ar cilvēka, radījuma rokām. Ja gadsimtu garumā Kunga dzīves gadi Nācaretes darbnīcā tika uzskatīti par tumšiem gadiem, bez spožuma, Opus Dei garīguma gaismā tie kļūst „gaiši kā saules gaisma (...), kvēlojoša gaisma, kas izgaismo mūsu dienas un tām dod patiesu projekciju” [19]. Tādēļ svētais Hosemarija mudināja savus bērnus meditēt par šo darbu, kas mums atgādina miežu grauda nobriešanu, *apslēptībā un klusumā*. Tā auga Jēzus - Viņš pats vēlāk sevi salīdzina ar miežu graudu (Sal. Jņ 12,24) – svētā Jāzepa un savas Mātes darbnīcā, tajā darbnīcā- mājā.

Vienkāršā Svētās ģimenes dzīve parāda, ka darbam, kaut arī visvienkāršākajam no pasaules

redzes viedokļa, Dieva acīs ir bezgalīga vērtība tās mīlestības, rūpju un vēlmes būt noderīgam dēļ, kas tajā tiek ielikts. Tādēļ „svētdarīt darbu nenožīmē *darīt kaut ko*, kamēr strādājam, bet tieši *padarīt svētu* pašu darbu” [20]. Tādā veidā „labi pabeigts cilvēka darbs ir kļuvis par izgaismojošu līdzekli, lai atklātu Dievu (...) visās lietās. Un tas notiek tieši mūsdienās, kad materiālisms pūlas pārvērst darbu par dubļiem, kas padara aklus cilvēkus, un neļauj viņiem skatīties uz Dievu” [21].

Lai dotu augļus, graudam ir jāpaslēpjas, jāpazūd. Tā savu dzīvi redzēja svētais Hosemarija: „paslēpties un pazust, tā ir mana lieta, lai tikai Jēzus spīd” [22]. Un, Dievs vēlas, lai tie vīrieši un sievietes, kurus Viņš aicina uz Darbu, tieši tā redzētu savu dzīvi. Kā pirmie kristieši: normāli un parasti cilvēki, kas, ja radīja troksni, to neradīja lai izpelnītos aplausus, bet gan, lai

varētu atspīdēt Dievs. Personas, kas pāri visam „dzīvotu no Kristus un ļautu iepazīt Kristu (...), sējot mieru un prieku - to mieru un prieku, ko Jēzus mums ir atnesis” [23].

Edvardo Kamino / Karloss
Aijksela(*Eduardo Camino / Carlos
Ayxelá*)

[1] *Apuntes íntimos* (Personīgās
piezīmes), nr. 35, citēts no P.
Rodríguez, F. Ocáriz, J.L. Illanes, *El
Opus Dei en la Iglesia*, Rialp 1993,
216. lpp.

[2] Francisks, Apustuliskais
pamudinājums *Gaudete et exsultate*
(19-III-2018), nr. 21.

[3] Svētais Hosemarija, *Ceļš*, nr. 1.

[4] *Ceļš*, vēsturiski-analītiskais izdevums, komentārs par punktu nr. 417.

[5] J. Ratzingers, Homīlija, 19-V-1992, citēts no *Romana*, nr. 14 (1992) 48 lpp., un pieejama spāniski šeit.

[6] Svētais Hosemarija, *Ceļš*, nr. 133.

[7] Vatikāna II koncils, Dogm. konst. *Lumen gentium* (21-X-1964), nr. 40.

[8] Sal. Jānis Pāvils II, Apustuliskais pamudinājums *Christifideles laici* (30-XII-1988), nr.16-17; Benedikts XVI, Audience, 13-IV-2011; un nesenāk – pēvest Franciska apustuliskais pamudinājums *Gaudete et exsultate* (19-III-2008).

[9] Svētais Hosemarija, *Vaga*, nr. 309

[10] *En diálogo con el Señor*, vēsturiski-analītiskais izdevums, Rialp, Madrid 2017, 101. lpp.

[11] V. García Hoz, “*Mi encuentro con Monseñor Escrivá de Balaguer*” (“Mana satikšanās ar Monsenjoru Eskrivu de Balageru”), citēts no R. Serrano (ed.) *Así le vieron*, Rialp, Madrid, 1992, 83. lpp.

[12] Svētais Hosemarija, Piezīmes no tikšanās Tajamarā, 22-X-1972 (citētss pēc dokumentālās filmas “El corazón del trabajo”).

[13] Svētais Hosemarija, *Smēde*, nr. 740.

[14] F. Ocáriz, “*La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia*” (Opus Dei aicinājums kā aicinājums Baznīcā), citēts no *El Opus Dei en la Iglesia* (Opus Dei Baznīcā), Rialp, Madrid, 2014, 169. lpp.

[15] Svētais Hosemarija, Dieva draugi, nr. 202.

[16] *Apuntes íntimos* (Personīgās piezīmes), nr. 1753, citēts no Vázquez de Prada, A. *El Fundador del Opus Dei* (Opus Dei dibinātājs) (I sējums), Rialp, Madrid 2010, 9^a ed., 511. lpp.

[17] Svētais Jānis Pāvils II, *Cruzando el umbral de la esperanza* (*Pārkāpjot cerības sliekšni*), Plaza & Janés, Barcelona 1994, 19. lpp.

[18] Svētais Hosemarija, *Instrucción* (Instrukcija), 1-IV-1934, nr. 65.

[19] Svētais Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, nr. 14.

[20] F. Ocáriz, *Naturaleza, gracia y gloria* (Daba, žēlastība un godība), Eunsa 2000, 263. lpp.

[21] Svētīgais Alvaro del Portiljo, *Vēstule*, 30-IX-1975 (AGP, biblioteca, P17, 1991, II sējums, 63 lpp.).

[22] Svētais Hosemarija, *Vēstule*, 28-I-1975, citēts no E. Burkhardt, J. López,

*Vida cotidiana y santidad en la
enseñanza de San Josemaría*(Ikdienas
dzīve un svētums svētā Hosemarija
mācībā), II sējums, Rialp, Madrid
2011, 301. lpp.

[23] *Kad garām iet Kristus*, nr.30.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-
liels-un-lai-ta-butu-milestiba-vi-lai-
muzika-skanetu/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-liels-un-lai-ta-butu-milestiba-vi-lai-muzika-skanetu/) (6.08.2025)